

det vilde være helt af Vejen at knytte nogle Indsigelser til en Udtalelse, som er falden i det andet Ting, og som gik ud paa, at der var nogle, som just ikke vare fornøjede med denne Forsøgsforplejning, derimellem en Gruppe af unge Mennesker, som kom fra pekuniært bedre stillede Hjem, og som ikke syntes saa grumme godt om at skulle leve noget tarveligere, end de vare vant til, og om at skulle — som Ordsproget siger — „søbe Kaal“ sammen med deres mindre velstillede Kammerater. Efter min mangeaarige Erfaring i Hæren i mange forskellige Charger og ikke mindst fra den Tid, jeg selv var menig og Underkorporal, er dette en Anskuelse, der er konstrueret op i vedkommendes egne Tanker, men ikke stemmer med Virkeligheden. Saa vidt jeg har haft Lejlighed til at se i mine Afdelinger, har jeg netop med Glæde kunnet konstatere, at gennemgaaende ere unge Mennesker selv fra de bedst stillede Hjem, naar de ellers have faaet en god, sund og fornuftig Opdragelse, snarere glade ved i et og alt at dele Kaar med deres Kammerater i Geledet, der ere mindre velstillede. Der kan naturligvis være ganske enkelte, der ere saa forkælede og blødagtigt opdragne, at det ikke rigtigt smager dem, men for de allerflestes Vedkommende give de med Glæde Afkald paa noget af den Luksus, de have været vant til, og blive i et og alt Kammerater med de mindre velstillede. Det er den ene Bemærkning, jeg kunde have Lyst til at gøre, jeg har saa megen Erfaring at støtte den paa, at jeg tør sige, at det er en Kendsgerning, jeg her fremsætter. Iøvrigt har jeg kun en enkelt Indvending, ikke mod Lovforslaget, som det foreligger, men mod den Tankegang, der betegner dette som „Forsøg“. Jeg vil haabe, at Ordet Forsøg indenfor en ikke alt for lang Fremtid kunde falde bort, saaledes at man kunde gaa over til det, der jo er Formaalet med Forsøgene, at det hele indkaldte Mandskab, den hele Hær kunde komme til at nyde godt af en saadan overalt gennemført udvidet Forplejning. Med disse Ord skal jeg indstille Lovforslaget til Fremme med den bedste anbefaling, jeg kan give det.

Madsen-Mygdal: Det er en særlig Fornøjelse at forhandle om Lovforslag som dette, om hvilket man fra alle Sider er enig og har været enig i de Aar, Sagen har foreligget paa Rigsdagen. Det er tre Aar siden, Forsøget blev gjort første Gang med en Bevilling paa 40,000 Kr. Man greb Tanken med Begærlighed, kan jeg gerne sige, man syntes godt om den og havde den bedste Tro til, at der her var noget at udrette. Forsøgene ere blevne gentagne Aar efter Aar — sidst kostede de 90,000 Kr., nu forlanges der 122,000 Kr. —, og hver Gang ere de blevne modtagne med stor Velvillie, idet vi have haft Følelsen af, at vi her have fat paa en god Sag, som man tør haabe vil blive til Gavn og Glæde for vore Soldater. Idet jeg anbefaler Lovforslaget paa det varmeste, slutter jeg som den ærede sidste Taler med Ønsket om, at vi ret snart maatte naa til at faa denne Forplejning gennemført for hele Hæren, saaledes at det ikke mere hed Forsøgsforplejning, men blev en virkelig Forplejning for Soldaterne over hele Linien.

Reedtz-Thott: Ogsaa jeg kan anbefale dette Lovforslag. Der er jo ikke Tvivl om, at Forsøgsforplejningen vil bidrage til at udvikle en bedre Kammeratskabsfølelse indenfor de enkelte Afdelinger, og om den end har kostet Staten nogle Penge, maa man vel nok paa den anden Side gaa ud fra, at den har sparet de indkaldte endnu for flere Penge. Ogsaa jeg ønsker, at Forsøget maatte blive udvidet saa langt som muligt, til alle de Steder, hvor der findes dertil egnede Lokaler, men vi vide jo, at det ikke kan lade sig gøre at gennemføre det overalt, fordi der er nogle Byer, hvor Militæret er indkvarteret rundt om i Husene. Af den Grund kan man jo ikke begynde paa en almindelig Gennemførelse af Sagen for hele Hærens Vedkommende. Men alle de Steder, hvor der er Lokaler, og hvor Militæret ligger samlet, vilde ogsaa jeg ønske, det kunde finde Sted.

Berthelsen: En yderligere Anbefaling for Sagen er vistnok overflødig, Hvis det var nødvendigt, vilde jeg gerne yde